

RUSZIN NÉPBALLADÁK

A HÜTLEN SZERETŐ VISSZASZERZÉSE
VARÁZSLÁSSAL

*Szóke kislány bánatában
a ligetet járja,
nem leli helyét a földön,
elbagyta a párja.*

*Minden ösvényt, minden zugot
átkutatott érte,
javasasszonyhoz ment végül,
bogy tanácsát kérje.*

*A jó asszony vigasztalta:
– Úgy lesz neked könnyebb,
ha hazamégy jó anyádhoz,
s nem hullatsz több könnyet.*

*Szeme méginkább patakzik,
nem hallgat a szóra:
– Kérve-kérlek, öreganyám,
mondj valamit róla!*

*Hét éve lesz most az őszön,
bogy viszi a lába,
kétségek között vergődve
nem lelek nyomára.*

*Tengermély az én bánatom,
te talán megérted.
Mindenemet neked adom,
ha hazavezérel.*

*Szívemet szerelem gyötri,
elepedek, érzem.
Úgysem lesz már önélküle
vidám, boldog éltém.*

*Lánypajtásim párosával
járnak mulatozni –
kár volt engem, édesanyám,
a világra hozni!*

*Ünneplőben megy misére
minden lánypajtásom,
csak én élek sorstalanul
ezen a világon.*

*Teelőtted, én Istenem,
nyitott könyv a lelkem.
Fordítsd hozzám, bárhol jár is
a hűtlen szerelmem!*

*Öreganyó mondja: – Lányom,
feledd el a búdat,
amíg fejedem viseled
szűzi koszorúdat.*

*Eredj inkább ama völgybe,
nézz széjjel a réten,
keress szagos fűveket a
kányafa tövében.*

*Ha megleled, szedd ki szépen,
vigyázz gyökerére,
vidd baza és ültesd el a
kedvesed kertjébe.*

*Ha megfogam, ha kizöldül,
bimbót hajt s virágot,
hűtlenné lett kedvesedet
hamarosan látod.*

*De ha romlás szele éri,
s lekókad egészen,
ne várd baza azt a legényt:
az ő sírja készen...*

*– Ó, Istenem, milyen sorsot
tartogatsz még nékem?
Meglágyul a kő, ha hallja
panaszos beszédem.*

*Nem fordul már nékem jobbra,
elbervadok, érzem,
mint az a fű a kedvesem
virágoskertjében.*

*– Ó, kegyelmes jó Istenem,
mért nem hallod hangom,
mért nem adtad vissza nékem
a kedves galambom?*

*Alkonyat tájt nekivágott
a nagy pusztaságnak,
elpanaszolta bánatát
az egész világnak.*

*Éjféltájban beleveszett
a nagy pusztaságba.
Az volt sorsa, hogy került
őt a boldogsága.*

PÁSZTORLÁNY AZ ERDŐBEN A LEGÉNNYEL ÉJSZAKÁZIK

*Árnyas liget szélén
kisborjak legelnek,
madarak szavára
pásztorlány felelget.*

*Amint ott legeltet,
balkan énekelget,
felkapja a szellő,
ráfülel az erdő.*

*A szellő felkapja,
a bojtár meghallja:
talpra szökken menten,
a nóta őt hívja.*

*– Mit keresel, kedves?
Közeleg az este,
a nap is búcsúzik,
búvös lesz reggelre.*

*– Csak itt legeltettem,
csak úgy énekeltem,
elköszált egy borjú,
éppen azt kerestem.*

*– Ne búsulj, galambom,
az már az én gondom.
Majd előjön, meglesz,
te csak énekelgess.*

*– Ül le, kedves, ül le
selymes, puha fűbe,
ha ily szépen kéred,
dalolok én néked.*

*Sötét lett az este,
pártáját letette,
özvegy öreg anyja
reggelig kereste.*

*Reggelig kereste,
délre fel is lelte.
– Leánykám, mit tettél
világ szégyenére?*

*– Öreganyám, hallja,
száját ne jártassa!
Elveszem a lányát,
akkor sirathatja!*

*– Ha elveszed lányom,
úgy tán nem is bánom,
kettőtökre Isten
áldását kívánom.*

*– Ha a hegyet járom,
a szép völgybe vágyom,
leszedem a rózsát,
kányafa virágát.*

*Rózsát leszakítom,
kányát elbervasztom,
én uram-teremtőm,
mit hoz a jövődöm?*

*Én uram-teremtőm,
ugyan mit csináljak,
odaadjam magam,
vagy leányként járjak?*

*Hogyba férjhez megyek,
irigykedni fognak,
ha pártában járok,
akkor pletykálnak.*

*Robanó pataknek
mit locsog a habja?
– Semmi, csak kedvesem
jegykendőjét mossa.*

V. P. Lintur gyűjtése, Vári Fábrián László fordítása

